

Blagoslov samostana in kapele sester klaris v Turnišču **Nagovor murskosoboškega škofa Petra Štumpfa**

Ko je prvi soboški škof in sedanji mariborski nadškof metropolit msgr. dr. Marjan Turnšek, 15. avgusta 2007, razglasil cerkev Marije Vnebovzete v Turnišču za škofijsko Marijino svetišče, je Turnišče s tem povzdignil v pomurski Sion, kjer je vogelni kamen, na katerem stoji naša vera. Tukaj že vsaj tisoč let Slovenci, Madžari, Hrvati in Romi polagamo upanje v priprošnjo Matere Božje. Kot davni pomnik na trdoživost ljudi stoji cerkev Marije pod Logom. Mati Marija je prva straža, obrambni stolp čistosti vere in naših narodnih korenin. Vsak se pri njej najde kot otrok, enako sprejet, nikoli izključen, vedno ljubljen.

Gotovo je močna vera panonskih ljudi žlahten sad svetosti bratov Cirila in Metoda, ki je zorel ob Blatnem jezeru, v prvi panonski Marijini cerkvi. Od tam je drevo njune vere pognalo korenine med naše prednike. Pred skoraj tisoč leti so že bili v sedanjih Kančevcih, pa pri sv. Ani v Boreči in pri sv. Vidu v Strehovcih benediktinski samostani. To so bili vrtovi za gojenje žlahtnih cvetov naših dednih časti. Teh duhovnih središč že mnoga stoletja ni več med nami.

Pred sto leti so duhovniki Franc Ivanocy, Jožef Klekl st., Ivan Baša in še mnogi drugi, gojili željo, da bi v Prekmurju zopet imeli samostan molitve, kjer bi redovniki ali redovnice v odmaknjenosti svetu in v spokornem življenju molili za zdrave krščanske družine in za nove duhovne poklice. Takratne duhovnike je preplaval dušni nemir, saj so preroško opazili nevarnosti, ki so pričele groziti: liberalizem, ruski komunizem, verska mlačnost, sezonsko delo, izseljevanje. V teh pojavih so videli zavetje nevarnosti za vero in moralo. Niso jih mogli preprečiti. Njihov kvarni vpliv na ljudi so lahko samo blažili. Čeprav zaradi zgodovinskih razmer niso mogli ustanoviti kontemplativnega samostana, pa je Bog vseeno pošiljal med nas dobre škofijske duhovnike ter redovne brate in sestre. Župnije in redovne skupnosti tako danes že sestavljajo podobo mlade soboške škofije. Ta podoba pa nikdar ne more biti dokončana. Vedno se spreminja, dopolnjuje, popravlja, lepša.

Papež Benedikt XVI. je slovenske škofove povabil, da v svojih škofijah ustanovimo središča nenehnega češčenja svetega Rešnjega telesa.

V teh kriznih časih za Cerkev in vso človeško družbo, naj Jezus vzame vajeti v roke in prevzame vodstvo škofij, župnij, redovnih občestev in družin. Mi se še lahko tako zelo trudimo, pa vidimo, da nam zmanjkuje moči, veselja in včasih celo zdravja.

Začutil sem podobno, kar je doživel apostol Pavel. Trudil se je pri svojem oznanjevanju, vendar so se mu cerkvene skupnosti v Korintu in Filipih v Tesaloniki krhale zaradi človeških slabosti nekaterih članov. Pavel je dobro vedel, da njegova modrost ne zadošča za edinost med kristjani. Zato jih opozarja: *»Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno. Bog si je izbral tisto, kar je na svetu neplemenito po rodu in zaničevano, tisto, kar ni bivajoče, da bi onesposobil bivajoče, da se pred Bogom ne bi ponašalo nobeno meso (1 Kor 1,27–29).*

Prenova Cerkve, njena obnova, da bo lahko zasijala kot novi Sion, prebivališče živega Boga, ni delo za modrijane, vplivneže ali dvomljivce. To je delo za nizke, ponižne, preproste. Ti so Jezusovi prijatelji in zato so v Božjih očeh veliki, častitljivi in hvalevredni.

Že pred 800 leti je Bog poklical svetega Frančiška Asiškega (1181/2–1226), da prenovi njegovo Cerkev. Sprva je Frančišek mislil, da mora res obnoviti porušeno cerkev sv. Damijana. Toda Bog je hotel več; duhovno in moralno prenavo vesoljne Cerkve. Z veseljem uboštvom, s srcem brata vsem ljudem, celo soncu, luni, volku in ognju, je Frančišek postal vsem vse. Že stoletja mnogim pomeni človeka, ki je na sebi najbolj pristno upodobil Jezusa Kristusa. Pri tem je Frančišku sledila tudi sv. Klara (1194–1253). Dobro je vedela, da svet nima jasnega, čistega pogleda na vse to. Preveč je hrupa, radovednosti, čenč. Vse to ubija duha. Onemogoča molitev. Prebuja strasti. Posvečenje v nemiru lahko sčasoma postane breme, nezadovoljstvo in končno nesmisel samega posvečenega življenja. Zato se je sv. Klara zatekla v klavzuro. Svoje samostane je obdala z zidovi.

Danes, ko hočemo vse videti, vse vedeti, kontrolirati osebno življenje drugih, se medijsko izživljati nad ranami duše in duha, pa samostan klaris pomeni oazo miru, zbranosti, kjer v dušah redovnic z veseljem prebiva Bog. Tovrsten sveti mir in osama sta bila vedno grozeča za nemirne ljudi. Zidovi mogoče strašijo, ker je Božja moč znotraj njih strahotno velika. In če se ta dotakne človeka, ga za vedno spremeni.

Tukaj, za temi zidovi, je brezmejni Božji prostor, ki se imenuje klavzura. In prehod iz našega zunanjega sveta v to klavzuro je prestop iz območja smrti v hišo življenja.

Vsa soboška škofija danes z blagoslovom samostana klaris vstopa v obred prehoda. Ko bomo mi, ki živimo v zunanjem svetu, prihajali v kapelo Marije, Matere Cerkve, na srečanje z Jezusom, se bomo vadili za poslednji prehod iz smrti v življenje, ki se bo enkrat gotovo zgodil. Smrt pomeni vstop na večni Sion, v nebeški Jeruzalem, ki ima v videnju apostola Janeza v knjigi Razodetja tudi zid. Janez ga opiše kot zid, zgrajen iz žlahtnega kamna jaspisa. To pomeni svetost kraja, kjer živi sam Bog. V to sveto mesto ne more vstopiti nič nečistega, tudi ne, kdor počenja gnusobo in laž, ampak bodo vstopili samo tisti, ki so vpisani v knjigo življenja (prim. [Raz 21,9–27](#)).

Že *Sveto pismo Stare zaveze* pričuje, da je Bog zelo goreč do tega svetega mesta, ki je večno in ne bo nikdar prešlo. Bog napoveduje: »Resnično, v ognju moje gorečnosti, bo použita vsa zemlja« ([Sof 3,8](#)). V nebeški Jeruzalem ne more priti, kdor časti poganske, namišljene, bogove. Izraelce, svoje izvoljeno ljudstvo, zato Bog opozarja: »Ne priklanaj se jim in jim ne služi, kajti jaz, Gospod, tvoj Bog, sem ljubosumen Bog« ([2 Mz 20,5](#)). Bog zase zahteva celotno, totalno, vso ljubezen srca. Ne želi si delčkov ljubezni. Ne hrani se z drobtinicami naše morebitne in občasne naklonjenosti. Bog je sam v sebi popoln in zadosten. Sveto mesto zato ne potrebuje sonca, ker ga razsvetljuje Božje veličastvo (prim. [Raz 21,23](#)).

Današnji evangelij nam pričuje, da je bil tudi Jezus ljubosumen: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov« ([Mt 16,13](#))? Jezus noče primerjav z velikimi osebnostmi *Svetega pisma*, še manj s kakšnimi človeškimi podobami, ki jih ustvarjajo režimi, kultura ali umetnost. On je svoboden, enkratno, neponovljiv in neprimerljiv. Prednost daje skritemu življenju. Svoje načrte razodeva samo svojim apostolom. Tudi po vstajenju se ni prikazal svetu, ampak najožjim prijateljem. Jezusov učenec je lahko samo tisti, ki ga sprejema kot edino ljubezen v njegovem življenju. Biti zaljubljen v Jezusa, pomeni, povsem se mu zaupati. Samo takšen je lahko Jezusov učenec.

Danes z veseljem sprejemamo sestre klarise. Samostan in okolica še nista dokončana. Obnovitvena dela so še v teku. Tukaj pa je že skupnost sester.

Pomagale bodo pri potrebnih obnovitvenih delih, saj menijo, da ni prav, če pridejo v urejeno stavbo, ker to ne bi bilo v skladu z njihovo zaobljubo veselega uboštva. Nam, ki smo navajeni na stanovanjske standarde in tudi udobje, je mogoče tudi to nenavadno, vendar so se sestre tako odločile. Tako kot se je apostol Peter povsem zaupal svojemu Gospodu in izpovedal vero vanj, se tudi sestre klarise danes zaupajo Gospodu Jezusu (prim. [Mt 8,16](#)). Da so danes tukaj, je vera. Vera, ki premaguje težave, negotovost in pogumno zre v prihodnost.

Ko je Jezus dal ključne nebeškega kraljestva Petru, ga ni naredil za vratarja nebes. Toliko manj za gospodarja duš. Peter je postal varuh vrat, ki odpirajo pot do vere. Kdor vstopa skozi ta vrata, je rešen, kdor ostane pred njimi, je izključen. Ko bomo vstopali skozi vrata v to samostansko kapelo Marije, Matere Cerkve, bomo šli skozi Petrova vrata vere. Tukaj bomo v molitvi, premišljevanju, zahvaljevanju, pa tudi v skrušenem spoznanju nad lastno grešnostjo in nepopolnostjo srečali Jezusa pod podobo kruha. Najprej podnevi, potem pa, ko bo samostanska skupnost končno številčno okrepljena, bomo imeli to možnost tudi ponoči. Kapela Marije, Matere Cerkve bo odprta noč in dan. Jezus nas bo čakal.

Če me vprašate, kaj storiti v težavah, nesreči, obupu ali v odločilnih trenutkih življenja, vam ne bom mogel reči drugega kot: *»Pojdite h klarisam v Turnišče. Tam boste našli mir in tolažbo ter vse odgovore na izzive, ki vam jih postavlja življenje.«*

Danes se uresničuje stoletni sen naših nekdanjih narodnih buditeljev. Imamo kontemplativni samostan. Bogu in Materi Mariji smo neizmerno hvaležni za ta dar! Verujem, da so nam ga v nebesih izprosili naši duhovniki, dobri očetje in matere, skriti svetniki, ki jih nihče ne pozna, pa so se v življenju posvetili.

Sestre klarise, dobrodošle v naši škofiji!

Marija pod Logom naj vas varuje, poskrbi za nove duhovnike, redovnike in redovnice, seveda tudi za nove sestre klarise. Ta samostan naj bo duhovna ambulanta za naše družine, za mlade, za vsakega, ki bo molil ali pa bo deležen milostni sadov prošenj in zahval. Naj bo z vsemi nami, Marija, Mati Cerkve! Amen.

msgr. dr. Peter Štumpf

murskosoboški ško